

Det er, som om nogle partier betragter succeskriteriet for Danmarks ulandsbistand som et spørgsmål om, hvorvidt vi bruger penge nok. Jeg vil hellere koncentrere diskussionen om, hvordan vi får mest mulig udvikling ud af bistandskronerne.

Et af de vigtigste principper ved det sociale topmøde var det såkaldte 20:20-princip. Hermed understreger man, at både de rige landes udviklingsbistand og udviklingslandene selv bør tilstræbe, at mindst 20 pct. af henholdsvis bistanden og statsbudgettet bruges til at opfylde basale udviklingsbehov.

I Venstre har vi været glade for, at regeringen arbejdede så aktivt for at få dette princip fastslået. Ikke fordi vi tror på, at tallet præcis er det rigtige, men fordi det er vigtigt at få fastslået, at udviklingen starter i modtagerlandene. Der skabes ingen udvikling ved blot at hælde en masse penge i et fattigdomshul.

Vi bør i det hele taget nok få en bedre diskussion om, hvad udvikling i det hele taget er, og hvordan den skabes. Det er bekymrende, at der øjensynlig ikke findes nogen egentlig international statistik og dermed målestok for, hvad det er, vi taler om. Hvordan skal man kunne måle en effekt, når man ikke ved, hvad det er, man skal måle? Og hvordan kan man beslutte at bekæmpe fattigdom, når man ikke kan måle resultaterne?

Derfor synes jeg også, det er udmærket, at regeringen har taget et initiativ på det område.

Imidlertid er der en vigtig forudsætning for udvikling, nemlig økonomisk vækst. Velfærd er jo ikke en konstant størrelse, men noget, vi alle sammen skaber med vores initiativ og virkelyst.

I Venstre tror vi ikke, man kan fordele sig ud af fattigdommen, men derimod, at man kan udvikle sig ud af den.

De sydøstasiatiske økonomier har en sådan udvikling. Den har ikke udryddet fattigdommen, men den har skabt forudsætningerne for, at den kan blive udryddet.

Og vi skal undgå, at ulandsbistanden bliver en sovepude for korrupte regimer, som ikke behøver at gøre noget for deres egne borgere, fordi andre lande sørger for deres offentlige sektor. På den måde er der lande, der er på en art varig bistand, og i Danmark taler vi jo i sådanne tilfælde om aktivering, og det må også gælde udviklingslandene.

Vi skal desuden sørge for at holde fanen højt, når det gælder menneskerettighederne, kvinders rettigheder og beskyttelsen af miljøet og

naturressourcerne. Fattigdomsudryddelse kan kun ske i sammenhæng med disse vigtige faktorer.

Danmark har som eneste land det dogme, at næsten halvdelen af vores udviklingsbistand skal være multilateral.

Det er vi i Venstre kritiske over for. Hvorfor skal vores bidrag til FN-organisationer følge vores bruttonationalprodukt og stigningstakten i den danske ulandsbistand?

Ministeren har dekretet aktiv multilateralisme – et interessant begreb, som Venstre gerne vil være med til at diskutere, idet FN-organisationerne bør vide, at størrelsen af de beløb, vi bevilger, er afhængig af den enkelte organisations succes. Men er det realistisk, når organisationerne kan se, at vi i Danmark har et såkaldt afløbsproblem? En grotesk formulering for et grotesk problem, nemlig at det er svært på en meningsfuld måde at komme af med de midler, vi har bevilget.

I Venstre er vi skeptiske over for den voldsomme udvidelse af Danidas konto for ulandsbistand. Succeskriteriet for Venstre er ikke, om pengene bliver brugt, men om de er gået til hjælp til selvhjælp og derved har skabt udvikling. Man skal heller ikke overse, at en forbedring af verdenshandelen måske i endnu højere grad vil hjælpe på ulandenes økonomi end nok så meget bistand. Det, der virkelig ændrer på et lands situation, er, at der kommer gang i den private sektor og den internationale handel.

Op til det sociale topmøde var der mange kritiske røster om Verdensbankens rolle, og jeg synes, det er glædeligt at konstatere, at Verdensbanken har sat gang i nogle reformer, og at der er kommet nogle holdningsændringer, som i høj grad harmonerer med danske synspunkter om udviklingsbistand.

Vi har haft en lang række verdenskonferencer, og der er nu brug for, at vi koncentrerer os om en effektiv opfølgning.

Derfor ville det måske være en god idé, hvis de kommende FN-generalforsamlinger fik nogle mere tematiserede dagsordener. Der er for meget tendens til, at man år efter år drøfter de samme spørgsmål, og hvis man tematiserede FN's generalforsamlinger, kunne dette måske træde i stedet for nye store og dyre verdenskonferencer.

Der er ingen tvivl om, at der er blevet vedtaget mange udmærkede og flotte ord, men det, der er vigtigt nu, er at finde en realistisk måde at følge dem op på.